

මම තුෂාර් එක්ක හුරුතේ වෙචි කොල්ලන්ට පිටු පාල යන්න ගියේ ඒ ගොල්ලන්ගේ හැඟීම් ගැන කිසිම සැලකිල්ලක් දක්වන්නෙ නැතුව තමයි.

ආචාර්ය විත්තක ෆොන්සේකා

ගාඛිනියා මල (ඊරාබස් පාඨකයා)

මගේ තම ගිවිසීම. මට කවුරුත් ආදරේට කියන්නෙ නිමිම කියලා. අපේ මේ පුංචි ලංකාවේ කඳුකරයේ අගනුවර වෙත මහනුවර සිටුවා තියෙන දේශන තැනක තමයි මම දැන් පිටත් වෙන්නෙ.

මම ඔය ගොල්ලන්ට කියන්න යන මේ කතාව පටන් ගන්න කොට මගේ වයස අවුරුදු දහසයයි. ඒ කියන්නෙ මම එතකොට පුංචි කෙල්ලෙක් හේද... මමම... පුංචිම කියල කියන්නත් බෑ. මොකද අවුරුදු දහසයක් කියන්නෙ යමක් කමක් තේරෙන වයසක්නෙ. ඒත්... ඔව් ඒත් මට පීචනයේ අත්දැකීම් තිබුනෙ නැහැ. ඉතින් මට පීචනය ගැන පොඩිම පොඩි බයක් ඒ කාලෙ තිබුනා.. මට යාලුවො ගොඩක් හිටියා. මගේ හොඳම යාලුවා තමයි තුෂාර්. තමමත් එයා මගේ හොඳම යාලුවා තමයි. ඒත් මට සහෝදර සහෝදරියො කවුරුත් නැහැ.

පුංචි දවස්වල ඉස්කෝලෙ ඇරල ගෙදර ආවම මම ඉන්නෙ නැතියම. පුංචි කාලෙ මම බෝති ක්කො, සෙල්ලම් බල්ලො, පුයෝ එක්ක සෙල්ලම් කරා. මම ඒ ගොල්ලො එක්ක කතා කරා. මගේ නංගිල මල්ලිල වුනේ ඒ ගොල්ලො තමයි. මම ටිකක් ලොකු වෙත කොට ඒ ගොල්ලො නිකන්ම පැන්නකට ගියා. ඊට පස්සෙ මම නව කතා කියවන්න පටන් ගත්තා. ඒ දවස්වල අද වගේ ඉන්ටර්නෙට්, ෆේස් බුක්, මොබයිල් ෆෝන් එච්චර තිබුනෙ නැහැ. ඉතින් මගේ වගේ දරාගය වුනේ කියවීම තමයි.

මා ගැන ආත්ම චරිතානවක් කරනවා එනෙම නෙමෙයි. මට හැමෝම කියන විදියට මම හරිම ලස්සන කෙල්ලෙක්. මට හිතෙනවා ඒක ඇත්ත වෙන්න ඇති කියල. මොකද මම දිනා හැරල බලපු හැකි කොල්ලෙක් ඒ කාලෙ හිටියේ නැතුව ඇති...මමමම... දැනුත් එනෙම තමයි ඉතින්... අපේ මම ගැන මේ පාරටුවක් කරනව එනෙම නෙමෙයි.

මට කොච්චර යාලුවො හිටියත්, මගේ ශක්තියයි, පහන් එළියයි වුනේ මගේ අම්ම තමයි. අම්මගෙ එකම වස්තුව වුනේ මම. හැබැයි අම්ම කවදාද මාට බෝතික්කක් වගේ නැදුවෙ නෑ. මට ආදරය දුන්න. මට හොඳ හරක කියල දුන්න. සමහරේ පීචන් වෙන්න ඕන හැටි කියල දුන්න. පීචනය රෝස මල් යනනා-වක් නෙමෙයි කියල කිව්ව. අම්මගෙ මේ ආදරයයි, මග පෙන්වීමයි මට ලොකුම ලොකු අත්වැලක් වුනා. අම්මයි මමයි අතර තිබුනේ පුදුම බැඳීමක්. සමහර වෙලාවට මට හිතනා මගේ හොඳම යාලුවා තුෂාර් නෙමෙයි, මගේ අම්ම කියල. අපි දෙන්න ඒ හරමම කිව්වයි. මගේ තාත්ති එයාගෙ රැස්සාව හින්ද ගොඩක් මහන්සි වුන කෙනෙක්. තාත්ති කවදාද වූ බොරු කෙරුවෙ නැහැ. වගකීමකින් රැස්සාව කරා. මේ හින්ද එයාට වැඩිය මාත් එක්ක සෙල්ලම් කරන්න වෙලාවක් තිබුනෙ නැහැ. පුංචි කාලෙ මාට වැඩිය හුරුතේ කෑර නැහැ. මේ හින්ද මම තාත්ති එක්ක ඒ කාලෙ තරහෙන් හිටියෙ.

"තාත්ති හරි හරකයි... තාත්ති මාත් එක්ක සෙල්ලම් කරන්න එන්නෙ නැහැ. මම තාත්ති එක්ක තරහම තරහම..."

ඒ කාලේ තාත්තිට මම හිතරම මේ විදියට කිව්වා. එනෙම වෙලාවට තාත්ති මාට වඩාගෙන ආදරයෙන් මගේ කම්මුල් ඉඹගෙන ඉන්නවා. තාත්තියගෙ ඇස් වල දකක් තිබුන කියල මට දැන් නොපෙනවා. ඒත් ඒ කාලෙ මට එනෙම හිතුවෙ නැහැ. මට ඒ වෙලාවේ දැනුන එකම දේ තමයි තාත්තියගෙ රැස්සන. මම ඒකට හරියට ආස කරා.

පුංචි කාලේදී මට තේරුනේ නැති වුනත් තාත්ති මට පණ වගේ ආදරය කරා කියල මට දැන් තේරෙනවා. ගොඩක් පිරිමි ආස ආදරය පපුව ඇතුලෙ තියාගෙන ඉන්නව මියක් ඒක වැඩිය පෙන්වන්නෙ නෑ කියන එක මම දැන් දන්නවා.

මගේ තාත්තියත් ඒ වගේ තමයි. තාත්ති අම්මටයි මටයි ගොඩක් ආදරය කරා. ඒත් ඒක එළියට පෙන්වුවෙ නෑ. තාත්ති ඒ දවස්වල ඒ විදියට මහන්සි වෙලා රැස්සාව කෑර අම්මටයි මාටයි පීචන් කරවන්න කියල මට ඒ කාලෙ හිතුවෙ නැහැ. මට හොඳ අනාගතයක් දෙන්න කියල ඒ කාලෙ මට හිතුවෙ නෑ. දැන් මට එනෙම හිතෙන

ඇති වුනාම කල්පනාවෙන් වැඩ කරන්න... හැම පිරිමි ළමයම හොඳ නෑ වගේම හැම පිරිමි ළමයම හරකත් නෑ..."

"මව් අම්ම මට තේරෙනවා... මගේ හැඩය අම්මයි තාත්තිය තමයි..."

මම අම්මයි තාත්තිය බඳු ගෙන ලොකු හාළුවක් දෙන ගමන් කිව්වා. ඒ වෙලාවේ අම්ම මම දිනා බලලා යන්නම් ගිනා වුනත්, තාත්තියගෙ ඇස් දෙකේ කඳුල බිංදු තියෙනව මම දැක්කා. එදා උපන් දිනය දවසෙ අම්ම කියපු දේ ඒ විදියටම සිද්ධ වුනා. මම ඉගෙන ගත්තේ මහනුවර තියෙන පුසිද්ධි ගැනුම මගින්ගෙ ඉස්කෝලෙක. මම උයස් පෙල පන්ති වල ඉන්න කොට ඉස් කෝලෙට යන එක එක්කරා විදියක පුද්ධියක් වෙලා තිබුනො... ඔයගොල්ලන්ට ඉතින් තේතුව කියන්න ඕන නැහැනෙ. මම එතකත් අපේ ඉය-

ඒ කොහොම වුනත් ඒ වෙතකොට මගේ ගිනේ ආදරය පොඩිම පොඩිම මේද වෙන්න පටන් අරගෙන තිබුනා. මගේ පපුවේ ආදර සිතිවිලි තෙරපෙන්න පටන් අරන් තිබුනා.

මෙහෙම කාලය ගෙවල ගිහිල්ල මගේ දාහත් වෙති උපන් දිනය ආවා. ඒ උපන් දිනය දවසෙ පුදුම දෙයක් සිද්ධ වුනා.

උපන් දිනය දවසෙ උදේ පාන්දරම මගේ නමට ලස්සන කවරයකින් ඔතල, රබන් එක්ක බැඳපු පෙට්ටියක් ඇඟිලි තිබුනා. මම ඇත්තටම පෙට්ටිය දිග ඇරය ආසාවයි බයයි දෙකම ගිනේ තියාගෙන. මේක බෝම්බකැස් කියල මට සැකයකුත් තිබුනා.

ගාඛිනියා මල

කොට කියාගන්න බැර තරම් දුකක් දැනෙනවා.

මගේ දහසය වෙති උපන් දිනය දවසෙ අම්ම මට ගොඩක් වචන පැහැනක් දුන්නා. ඒ පැහැන ගොඩක් සල්ලි දිල කෙඩකින් ගන්න පැහැනක් නෙමෙයි. පීචනයට ඕන කරන වැලෙන් උපදෙස් කියපු කමයි අම්ම මට දුන්න ඒ පැහැන වුනේ.

"හිමිම... අද ඉදන් ඔයාගේ ළමා කාලෙ ඉවරයි... ඔයා දැන් ලෝකෙට මුණ දෙන්න ඕන... ලෝකෙ එච්චර හරක තැනක් නොවෙයි වගේම එච්චර හොඳ තැනකුත් නෙමෙයි... ගැනුම ලමයි... විශේෂයෙන්ම ඔයා වගේ ලස්සන ගැනුම ලමයි ගොඩක් සිහි බුද්ධියෙන් වැඩ කරන්න ඕන... පීචනයෙ මොකක් හරි කරදරයක්. ගිනේ අමාරු රචක් වුනොත්...ඒකෙන් පීචනය ඉස්සාරයට අරගෙන යන්න ඇත්දැකීමක් අරගන්න... ඒ කරදරය හින්ද වැටෙන්න එපා... ඔය වෙන්න එපා ද... තාත්තිය මමයි ඔයා ළගින්ම ඉන්නවා... ඔයාට තියෙන්නෙ හොඳ හරක තේරුම් අරගෙන වැඩ කරන්න විතරයි... මිනිස්සු පන්තිය සහයෝගයෙන් වැඩ කරන්න... ළඊ... ඔයාගෙ ලස්සන හින්ද පිරිමි ළමයි ඔයාගෙ පස්සේම එනවා. ඒක හවිතරන්න බෑ... එනෙම තාත්තියක්

"කෝලෙ දුග රැස්සියාද වෙචි හිටිය කොල්ලන්ගේ ගණන නම් ඉතින් කොච්චරද කියල කියන්න මම දන්නෙ නෑ.

ඒ කාලෙ දැන් වගේ මොබයිල් ෆෝන් තිබුනෙ නැති හින්ද කොල්ලො ෆෝන් නම්බර් ඉල්ලන වැඩ තිබුනෙ නැහැ. ගොඩක් වෙලාවට කෑර මගේ යාලුවා තුෂාර් අපේ පණිවිඩ එවපු එක තමයි. තුෂාර්ටත් මේක මග වදයක් වෙලා තිබුනෙ.

"අයියෝ හිමිම.. මේක නම් මාර අභාසයක් අපේ... කපු කම් කරලම මගේ පණ යනවා... මේ එක කොල්ලෙක්ගෙන් ගණක් වැට් කරා නම් මම මෙලනට තෝරපනියෙක්... ගි.හි.හි..." තුෂාර් මට හිතරම විගිච කලා.

"අගේ තුමි... බලන්නකො... මේක හරිම වදයක් නෙ... මේ රටේ තව කෙල්ලො හැද්ද...මටම කරදර කරන්න එන්නෙ..." මම මෙහෙම කිව්වේ එක්කර විදියක පුංචි ආචාරිකාවක් ගිනේ තියා ගෙන.

"මේකට වැරදි කාරය ඔයා හිමිම..."
"මොහොත්...ඒ කොහොමද?..."
"ඔයා මමවිච්ච ලස්සන වුන හින්දනෙ මේ ඔක්කොම... ගි.හි.හි..."
"මේ...කට වනපත් පියයි..."

පෙට්ටිය ඇතුලෙ තිබුනෙ හටුවයි කොල දෙකකුයි එක්ක හරිම ලස්සන පුදු පාට ගාඛිනියා මලක්.. ඒ ගාඛිනියා මලේ සුවදික් මුලු ගෙදරම පිරුනා.

මට මේක ඇදූනා ගන්න බැරුව ගියා. කවුද මට උපන් දිනේම ගාඛිනියා මල් එවන්න?... පෙට්ටිය ඇතුලෙවත්, එළියෙ වත් එවපු කෙනෙක්ගෙ නමක් ගමන් තිබුනෙ නැහැ. මට කිසිම දෙයක් ගිනා ගන්න බැර වුනා. ඒ වුනත් මට සියුම් සත්තෝසයක් ඇති වුනා. ඒක පොඩි ආචාරිකාවක් මගේ කියල කියන්නත් පුළුවන්. මම ඉක්මනට මේක අම්මට පෙන්වුවා. අම්ම මම දිනා ටිකක් අමුතු විදියට බැලුවා.

"හිමිම.. මට ඇත්ත කියන්න... ඔයා බෝයි කෙනෙක් එක්ක යාලුද?... අම්ම මෙහෙම ඇතුළත්. ඒ අහපු විදියේ ලොකු ලෙන්නගතු කමක් තිබුනා කියල මට හිතනා.

"අගේ අම්ම පියසුදු?... මට එනෙම කෙනෙක් නැහැ..."
"මම එනෙම ඇතුළුව හිමිම... සාමාන්‍යයෙන් ගාඛිනියා මල් එවන්න කෙනෙක්ට ගොඩක් ආදරය කරන කෙනෙක්... ඉතින් මම හිතුව ඔයාගෙ බෝයි ෆ්‍රෙන්ඩ් හරි... ඔයා ගැන තුන්"